

JURAJ ČERVENÁK

KRVAVÝ OHEŇ

Tretia kniha trilógie

ČERNOKŇAŽNÍK

ARTIS OMNIS

JURAJ ČERVENÁK

KRVAVÝ
OHEŇ

Tretia kniha trilógie

Černokňazník

ARTIS OMNIS

Vydal: Artis Omnis v edícii Margo
Kysucká cesta 9, 010 01 Žilina
www.artisomnis.sk

Redakčná a jazyková úprava: Ivana Horecká, Andrea Harmanová
4. e-book publikácia, 1. e-book vydanie

© Juraj Červenák, 2011
Cover & Illustration © Michal Ivan, 2011
Typography © Artis Omnis

ISBN 978-80-89341-24-5
EAN 9788089341245
ISBN 978-80-89341-24-5

KAPITOLA PRVÁ

BRATIA

Posvätný háj horel. Plamene hučali. V horúčavou zvlne-
nom povetrí sa ako ozrutné neviditeľné hady zmietali
prúdy mágie a divo bičovali Kančiu horu. V sykote ohňa znelo
skuvíňanie duchov a besov; po zemi poletovali čudésné tiene,
ktoré zdanlivo nemalo čo vrhať. Smrdela spálenina.

A smrť.

Požiar zachvátil návršie rozložitej hory, z ktorého ako náhro-
bok z vysokého rovu vyčnievalo strmé bralo. Jediným prístupom
na skalisko boli príkre kamenné schody, krútiace sa úzkou trhli-
nou. Hore stržou sa valil hustý čmud.

Náhle v kúrňave zacvendžali meče. Mihla sa čepel s ostrím
zubatým sťa píla. Ozval sa zvuk páranej látky. Skalu zaffkali
červené kropaje.

„Sukin syn...“ zaskučal černokňažník a odvetil mocným
seknutím. Odfatá hlava sa zatočila, zavírla tmavými vlasmi,
narazila do skaly a s chrupnutím spadla na schody.

Druhý útočník preskočil kotúlajúcu sa kotrbu, odsotil
bezhlavé telo a zaútočil kopijou so spätnými hákmi na hrote.
Černokňažník sa v poslednej chvíli uhol - špic kopije zaiskril na

skalnej stene - a vrazil svoj meč súperovi do brucha. Bojovný krik zanikol v sípavom lapaní po dychu.

Mág obojručne trhol mečom nahor. Z rozpáraného tela vytryskla krv. Vyrhnutý muž sa skrbáľal po schodoch, pričom trúsil po chladnom kameni horúce vnútornosti.

Až sem bolo počuť, ako oheň stravujúci prastaré stromy pod útesom hučí, prská, syčí. Vo vzduchu víril žeravý popol, iskry hasli v kalužiach krvi a sypali sa do vytreštených očí a otvorených úst mŕtvych na schodoch.

Blížil sa koniec. Černokňazník to vedel. Ešte sa držal na nohách, ale telo mal dokaličené a stratil priveľa krvi. Priam cítil, ako ho ohmatávajú studené Moreniny prsty a skúšajú, či sa ešte nedá vyšklbnúť duša z tela.

Z posledných síl sa otočil a potácavo vyrazil hore úžľabinou. Lavačkou sa pridržal hrboľatých stien - na skale zostávali červené odtlačky dlane a prstov. Meč v ochabnutej pravačke cinkal hrotom na schodoch. Černokňazník občas zakopol a raz bolestivo spadol na kolená, ale zase sa zdvihol a kríval ďalej.

Na vrchole skaliska sa týčila rozmerná zrubená budova. Požiar sa jej zatiaľ nedotkol, hoci všade vôkol sa spoza okrajov plošiny dymilo - čmud stúpал k nebu a ešte viac zahusťoval tmavé mraky, ktoré putovali tak nízko nad horou, až im hlavy modiel na ostro zalomenej streche svätyne párali sivé bachory.

Černokňazník zaodfhal, vyplľal červenú slinu a šuchtal sa k svätyni. Svet sa mu krútil pred očami. Po schodoch z rozpolenej guľatiny vyšiel na ochodzu pred hlavnou bránou...

Ktosi sa zasmial. Neľudsky, nenávisťne. Po stenách svätyne preletel tieň.

Černokňazník sa zvrťol, pozdvihol meč a cúvol. Chrbtom vrazil do vrát, tie sa otvorili a on sa pospiatky vtackal dnu.

V priestrannej hale vládlo šero. Ohnisko uprostred už iba matne blikalo - v jeho chabom svetle vystupovali z prítmnia vyrezávané vlčie hlavy. Černokňazník sa uličkou medzi modlami strážcov záhrobia potkýnal k masívnym dverám na opačnom konci dvorany. Dýchal chrapľavo a prerývane.

Opäť zaznel chechot. Mág prudko vzhladol. Vo vetracom otvore vysoko nad ohniskom sa čosi mihlo - zaviali špinavé zdrapy handár a guče schľpených vlasov. Čepel černokňazníkovho meča matne zažiarila cez krvavý povlak. Démon, ktorý bol

v zbrani zakliaty, lačnel po smrti. Dnes už zhltol veľa duší, ale on sa nikdy nenasýtil.

Černokňazník pomaly cúval, až kým sa chrptom nedotkol tepaných bronzových pásov na vrátach z dubových trámov. Ďalej nebolo kam ustúpiť. Do tajných priestorov za týmito dverami sa útočníci nesmeli dostať. Ak prekročia posledný prah, zvíťazili.

Čakal a mlčky krvácal. Zmocňovala sa ho triaška. Zmysly strácali ostrosť. Inak by určite vycítil, že striga už je vnútri.

Zhmotnila sa priamo pred ním - škaredá ako tisíc nešťastí, samý zub a pazúr, krvou podliate oči.

Švihol mečom, ale šlachovité telo hybko uskočilo a vrhlo sa naňho z boku. V smrteľnom objatí sa zrútili na podlahu a černo-kňazník pristál na chrbte.

Beštia doňho začrela pazúry a zahryzla sa mu medzi krk a plece - prúd krvi zadusil jej krákanie. Zmietala sa na ňom ako v záchvate pohlavnej túžby a nahlas glgala. Mág zovrel rukoväť meča a masívnou hlavicou udrel strigu do hlavy. Otrasene sa odtiahla a zaskučala. Využil to a druhou rukou ju zdrapil pod krkom, tlačiac krvavú papulu od seba. Nenávistne zasyčala a skrivila pazúry s úmyslom vraziť mu ich do očí...

Čosi bziklo vzduchom; striga sa mykla a zvrieskla. Černo-kňazník zazrel biele operenie šípú, trčiacu zo špinavých handár. Prudko vystrel ruku, v ktorej zvieral bosorkin krk, a znovu ju tresol hlavicou meča do tváre. Zvalila sa nabok. Rýchlo sa nadvihol a tentoraz zasadil úder ostrím.

Umierala ako divý zver - zavýjala a krútila sa v besných krčoch. Mág sa snažil od nej odtiahnuť, alebo ju aspoň odkopnúť, ale už nemal dosť síl. Krvácala naňho, driapala mu odev i kožu, delila sa s ním o smrť. Jej agóniu utíšil až zvučný úder - ostrie rozrazilo lebku, akoby pretínalo jedľový klát.

Černokňazník zaostril zrak. Uvidel nízku postavu so strapatými vlasmi a naježenou bradou. Tiež bola celá doráňaná.

„Dag...“ zachripel a hlava mu odkväcla na podlahu. Po líci stiekol chuchvalec červenej peny. „Už sú blízko?“

Mužík vypáčil sekeru zo striginej hlavy a sklonil sa k černo-kňazníkovi. „Zabili Jaropluka aj Botaru...“

„Ty musíš prežiť, Dag. Vezmi nohy na plecia.“

„Do hovna, to nežiadaj...“

„Dagomir, počúvaj ma. Mne už niet pomoci - meliem z po-

sledného. Treba zachrániť aspoň Krutomor. To je teraz dôležitejšie ako naše životy... Zdvihni ma.“

Malý bradáč pomohol černokňažníkovi posadiť sa a oprieť chrbtom o dvere - ich tmavý povrch hneď zvlhol krvou.

„Meč za žiadnu cenu nesmie padnúť do Krugových pazúrov.“ Černokňažník si krvavo odkašlal. „Vezmi ho a uteč. Nájdi bezpečný úkryt. Pre seba i zbraň.“

Lesovik sklonil zrak k meču. Jeho čarovné svetlo už zhaslo; oči démona, ktorého tvár bola vytepaná na zášťite, potemneli.

„Černovir,“ povedal priškrtené, zatiaľ čo bral meč z bezvládnej dlane, „dobre vieš, že za iných okolností by som zostal a bránil svätyňu s tebou. Do posledného dychu. Nenechal by som ťa tu zgegnúť samého.“

Umierajúci muž privrel oči na znamenie, že o tom nepochybuje. „Bež už, Dag. Zlezieš po skalách na západnom zráze a vyraziš do lesov. Poznáš to tam, ľahko tých skurvysynov strasieš...“

„Ale čo bude so Slavenou? A s твоjím deckom?“

Mág neodvetil - opäť sa rozkašlal a zaprskal si bradu krvou. Oči už mal mútné, skoro slepé.

„Nechám ti svoju širočinu.“ Dagomir vtisol do slabých prstov krvou zalepené porisko. „Aby si nezomrel s prázdnyimi rukami.“

„Nech ťa bohovia ochraňujú, Dag...“

Mužík chytro zakrútil meč do pláštá a narovnal sa. „Aj teba, Černovir.“

Vonku sa ozvali kroky a hlasy. Lesovik sa obzrel. Pred vchodom sa na pozadí dymovej clony objavili horúčavou rozochvené siluety. Bol najvyšší čas. Dagomir s mečom v náručí vyrazil k malým bočným dverám...

„Počkaj chvíľu,“ prerušil rozprávanie Dobeš. „Čo sa nám to tu snažíš nahovoriť? Že Dagomir prežil bitku o Kančiu horu?“

„Čo sa ti nevidí, sopliak?“ zagánil naňho Ostoja.

Mladík nedôverčivo prižmúril oči. „Počul som, že zatriasol krpcami spolu s Černovirom. Krug dal ich mŕtvoly zhodiť do blčiaceho posvätného hája pod skalou.“

„Nezmysel,“ zamiešal sa do sporu starý Gruda. „Ja si pamätám, ako to naozaj bolo...“

Vonku zahrnelo a steny zrubu sa zachveli. Traja lesovikovia, zhrčení okolo ohniska a súdka s pivom, sa vystrašene prikrčili.

Krátko po súmraku sa zo severovýchodu prihnala búrka. Spočiatku zlostne bila do zemí Holasicov a Vranov pri Odre a Morave a nečujnými zábleskami vytrhávala z temnoty tupý hrebeň Vrchoviny. Chvíľu to vyzeralo, že sa do kopcov ani neprederie, že ju strmé svahy odrazia kamsi na juhovýchod, k Svratke a Rajhradu. Lenže potom zvučne zahrnelo, blýskavica sa prehupla cez vrchy a lejak rozhučal i lesy pri prameňoch Sázavy.

„Perún je dnes riadne napajedený,“ ozval sa Dobeš nesmelo, zatiaľ čo hrom doznieval v dialke.

„Na jar už taký býva,“ poučil ho Gruda. „Počas zimy sa premnožili zlí besi, tak ich Hromovládca kántri bleskami.“

Strážny zrub, v ktorom traja mužíci trávili nevlúdnu noc, stál na strmine nad burácajúcou Sázavou. Po vysokom brehu viedla hlavná prístupová cesta do Drevnice, horského sídla lesovníkov. V týchto vlčích časoch po nej často prichádzali zlé veci, preto tu najstatočnejší z rodu vo dne v noci držali stráž.

„Aby som to dopovedal,“ nadýchol sa Ostoja, „Dagomir včas vyklzol zo svätyne, zliezol po strmine na západnom svahu hory a cez lesy na úpätí Jesenných hôr vyrazil smerom k Vrchovine...“

„Tak veru,“ potvrdil Gruda. „Na rozdiel od vás, usmrkancov, som bol pri tom. Stretol som Daga, keď utekal pred Bratovrahovými hrdlorezmi a besmi. Zastavil sa v Drevnici len na jedinú noc a hneď fujazdil preč, aby na svojich rodných neprivolal skazu...“

„Necháš ma to dokončiť?“ zamračil sa naňho Ostoja.

Gruda čosi zafrflal, mykol plecami a ponoril šedivé fúzy do piva.

„Takže... Akonáhle sa Dagomir vyparil, prigniavený poslaním zachrániť Radhostov meč, vstúpil do svätyne Bratovrah. Pravda, vtedy ho tak ešte nevolali. Prezývku si vyslúžil až tým, čo vykonal vzápätí...“

Černokňazník počul blížiacie sa kroky - preduneli po ochodzi pred dverami a vošli do svätyne.

„Tak som tu, braček.“

Černovir zovrel porisko Dagomirovej sekery a potriasol hlavou, aby zahnal Morenu, ktorá mu silou-mocou zatlačala oči. Zo šera pred ním sa vynorili tri rozmazané postavy. Dve zostali stáť obďaleč, tretia podišla bližšie.

„Krug,“ zachripel černokňažník. „Klamal by som, keby som tvrdil... že ťa rád vidím.“

„Nerob si s tým ťažkú hlavu.“ Prišelec sa k nemu sklonil a Černovir ho konečne uvidel zreteľnejšie. Štíhla, šlachovitá, priam kostnatá postava. Dlhé tmavé vlasy. Úzka, hladko oholená tvár pretkaná bielymi jazvami. Skoro ako by sa díval do zrkadla. „Nepredpokladal som, že si padneme do náručia. Načri do pamäti. Vyhnal si ma odtiaľto ako prašivého psa. Akoby sme ani neboli jednej krvi. Je to vlastne tvoja vina, že som sa sem dnes musel dobyť násilím. Čím nechcem povedať, že som si to krviprelievanie neužil. Po rokoch vo vyhnanstve je to pre mňa ohromné zadosťučinenie. Poslal som svojmu bohu celý zástup duší.“

„Dúfam,“ vyceril Černovir krvavé zuby, „že sme ti zabili čo najviac poskokov...“

„To teda hej. Nepredali ste svoje životy lacno. Ale na tom nezáleží, privolám si a stvorím ďalších sluhov. Čudoval by si sa, čomu všetkému som sa na západe priučil. Aj otec by sa čudoval. Škoda, že tu dnes nie je s nami. Že neumiera s tebou.“ Krug prebehol pohľadom bratove rany. „Tvoj čas sa kráti, Černovir. Už čoskoro bude mať Kančia hora nového vládcu.“

„Kančia hora áno... ale Krvavý oheň nie. Neovládneš ho. Nie si černokňažník. Nemáš dosť moci.“

„Si si tým taký istý?“ Krug sa narovnal a položil dlaň na okované vráta za Černovirovým chrbtom. Oči mu zasvietili a telom prebehlo čosi ako slastné zachvenie. „Ó áno. Stále mocne bličí. Zreteľne cítim jeho silu. Pulzuje ako obrovské srdce, stvorené z čistej mágie. Mimochodom,“ pozrel opäť na Černovira, „kde je Krutomor? Zvieraš v pästi dáke bezcenné železo, ale mojich chlapov si očividne rozsekal niečím lepším. Kde je Radhostov meč?“

Černovir opätovoval jeho úšklabok. „Hádám si nemyslíš, že ti to poviem?“

Krug sa k nemu prudko sklonil a začrel prsty do rany po striginých tesákoch; černokňažník sa strhol, z hrdla mu uniklo zakvílenie.

„Nemusíš mi to povedať. Pre mňa za mňa si aj odhryzni jazyk, ak chceš. Dostanem to z teba, vysajem ti myšlienky z mozgu ako špik z kostí. A zistím aj, kam si schoval tú kotnú cundru. Rozumieš? Nájdem ju a patrične sa o ňu postarám. Aj o toho jej nepodarka.“

Černovir cedil bolesť cez zaťaté zuby. „Len smelo...“

Krug podráždene zavrčal, pritiahol si bratovu tvár bližšie a doširoka otvoril ústa. Čudne to mľasklo a čeluste sa od seba neprirodzene odtiahli, ako keď sa zmija chystá zhltnúť ropuchu. Černovir hasnúcim zrakom zbadal, ako sa v bratových ústach čosi hýbe. Nebol to jazyk. Čosi liezlo z Krugovho pažeráka - čosi hnusné a nedočkavé.

V tej chvíli Černovir zavrel oči a jeho chrčivý dych stíchol. Telo ochablo.

Krug zmeravel. Prekvapene zavrel ústa a zalomcoval bratovým telom. Už bolo bez duše. Čarodejník syčivo zakľal. Čosi sa mihlo na kraji jeho zorného poľa. Rýchlo za tým zvrtol hlavu, ale tieň unikol a rozplynul sa. Len závan chladu mu zježil vlasy na zátylku.

„Morena,“ zavrčal nový vládca Kančej hory. „To si mi spravila náročky!“

„Toho sviniara nám bol Veles dlžen,“ odrkol si starý Gruda. „Tu na Vrchovine pocítite Krugovu zlovoľnú moc len kedy-tedy, ale dole v povodí Moravy si s tým tchorom nevedia rady. Pamätám si pokojné časy pred jeho príchodom, keď svätyni Krvavého ohňa vládol Černovir, alebo ešte pred ním starý Vlčivoj. Černokňažníci chránili svet pred besmi a zlými duchmi...“

„Ja som o nich počul niečo iné.“ Dobeš priložil na oheň jedľové polienko. „Babka mi rozprávala, že černokňažníci pili krv a uctievali Černoboha ľudskými obeťami. A keď ich niekto požiadal o pomoc, musel zaplatiť vysokú cenu. Možno privysokú...“

„Tvoja babka,“ zagánil naňho Gruda, „o tom vedela prd. Len ťa strašila, aby si večer skôr zaliezol do pelechu. Všetličo sa o nich povravelo, pretože narábali s čudesnými silami a stýkali sa so záhrobnými mocnosťami. Viem ale, že mnohým pomohli...“

„Ja som zasa počul,“ ozval sa Ostoja s pohľadom upretým do plameňov, „že Beldegorov rod nevyhynul.“

Obrátili k nemu tváre. Vonku opäť zahrmelo.

„A nielen to,“ pokračoval Ostoja. „Včera som sa rozprával s Buškom od susedov...“

„Už je doma?“ prerušil ho Gruda. „Bol dole v Brode predať kožušiny, nie?“

„Bol, predal, vrátil sa. Doniesol od ľudí zaujímavé chýry. Na Kančej hore sa vraj hotujú na bitku. Černovirov syn kdesi na západe našiel Krutomor a teraz z českých krajov mieri k svätyni, aby si vzal, čo mu právom patrí...“

Vonku zafrkal kôň. Lesovikovia od ľaku skríkli a vyskočili od ohňa. Ostoja a Dobeš schmatli luky, Gruda vytrhol z polena pri ohni sekeru a strčil do pahreby nachystanú smolnicu. Fakľa zaprskala, vzbĺkla a rozhodila po stenách krivé tieň. Gruda rázne pokynul mladším členom hliadky. Priložili šípy k tetivám a namierili luky na dvere. Starý lesovik rýchlo odsunul závoru, otvoril vráta a ustúpil nabok. Vietor zaskučal a chrstol do zrubu spfšku studenej vody. Plameň pochodne sa divo zazvíjal.

Vonku bola tma tmúca. Lesovikovia do nej žmúrili, rozochvení a zaliati studeným potom. Na kamenitej ceste zakresali podkopy, no muži videli len čierňavu a ohňom roztrblietaný dažďový záves tesne pred prahom.

„Kto tam?“ skríkol Gruda. „Ukáž sa, inak...“

V temnote pred dverami zasvietili plamenné oči. Mužici o krok cúvli. Dobešovi sa tetiva zošmykla z končekov prstov, šíp preletel vrátami a zmizol v daždi. Červené oči náhle pohasli.

„Nestrielajte!“ zvolal ktosi. „Gorja, prestaň strašiť!“

Do kopcov nad zrubom šľahol blesk. Fialové svetlo na okamih odhalilo siluety troch jazdcov a... ešte niečoho. Štvornohej mátohy, podobnej vlkovi, ale ozrutnej takmer ako medveď.

Pocestných opäť zhltna temnota. Dobeš šmátral v tulci po ďalšom šípe.

„Nie sme nepriatelia,“ ozvalo sa z lejaku. Bolo počuť, ako jazdci zoskakujú na priedomie. Gruda natiahol ruku s fakľou ku dverám. Svetlo vylúplo z tmy opatrne sa blížiacu postavu.

„Stoj!“ rozohnal sa Gruda širočinou. „Čo si zač?“

„Lesovik ako vy, vari nevidíte?“

Na prahu zastal mužik rovnako štúply ako trojica v zрубе. Na hlave mal čudesnú prilbu z medvedej lebky. Bol mokrý ako myš, z dlhých vlasov a brady crčala voda.

„Nepoznám Ťa!“ štekol Gruda. Tvárou v tvár príslušníkovi svojej rasy nabral odvahy. „Odkiaľ si?“

„Predsa z Drevnice.“ Neznámy opatrne vkročil do miestnosti. Ruky držal tak, aby videli, že nemá zbraň. Úkosom sa díval na hroty šípov, cez ktoré ho sledovali Ostoja a Dobeš. „Ale je to už pomaly tridsať rokov, čo som odtiaľto vytiahol päty. Mal som vtedy trochu naponáhlo.“

Gruda vypúľil oči. Začalo mu sviatať. „Ty... Počkaj chvíľu! Vari len nie si...“

Návštevník naňho významne pozrel. Veliteľ hliadky spustil ruku so sekerou. „Ale áno. Pri bohoch, si to ty! Ja som Gruda! Nepamätáš sa? Videli sme sa v tú noc, keď si utekal z Kančej hory a v Drevnici si sa zastavil pre koňa a zásoby.“

„Gruda?“ Zmoknutý lesovik vyceril zuby. „Veruže si spomínam. Ale si zostarol!“

„Ty vari nie? Vitaj doma, syseľ šedivý. Hej!“ okríkol Gruda svojich druhov. „Odložte luky, to je predsa Dagomir. Vrátil sa domov!“

„Dagomir?“ vydýchol Dobeš. „Skutočný Dagomir, alebo sme len svojimi rečami vyvolali jeho ducha?“

Gruda a Dag sa zachechtali, stisli si ruky a potľapkali sa po pleciach.

„Poďte k ohňu,“ zaškúľil veliteľ hliadky na tiene pred dverami. „Vonku je hrozná pľušť...“

„Treba nám ísť ďalej,“ pokrútil Dagomir hlavou. „Do Drevnice je ešte ďaleko?“

„Čožeby, je hneď tuhľa za kopcom. Už to tu nespoznávaš?“

„Veru nie. Za tie roky sa kraj zmenil a v tejto tme tu blúdím ako cudzí. Môžeš nás tam odprevadiť? Alebo daktorý z tvojich chlapcov?“

„Ja pôjdem.“ Gruda zvesil z klinca pri dverách plášť s kapucňou. „Dobeš, Ostoja, zostaňte na strážii. Do polnoci som späť. Počuj, Dag...“

„No?“

Gruda stlmil hlas. „Kto sú tvoji spoločníci?“

„Poviem ti cestou,“ odvetil Dagomir tiež šeptom. „Nechcem strašiť týchto mladých.“

Gruda prikývol. „Ostoja, Dobeš! Zavrite dvere na závoru a nikomu neotvárajte, kým sa nevrátim, jasné?“

Mladí lesovikovia prikývli bez zbytočných otázok. Tváre mali bledé ako sneh.

Krvica sa krčila medzi stromami, napoly zavrtaná v lístí a kyprej zemi. Bystrým zrakom sledovala lesovikom vedenú družinu, ako stúpa po vysokom kamenistom brehu nad Sázavou. Na čoraz strmšom a hrboľatejšom chodníku jazdci radšej zoskočili z koní a viedli ich za sebou. Žiarivé svetlo blesku ich Krvici ešte naposledy ukázalo.

Keď sa znovu zablysko, na ceste už nikto nebol - pocestní zmizli v lese medzi dvoma kopcami.

Vietor šibol do húštiny a štedro skropil Krvicin úkryt dažďom. Zlostne zasyčala a zanorila sa hlbšie do humusu. Takéto počasie sa jej nevýslovne hnusilo. Nie preto, že bleskami vraj Perún hubil besov a ona bola tvorom, ktorý sa nezrodil z lona smrteľníčky. Bohov sa nebála, nič také jej ten, čo ju stvoril, do povahy nevštepil. Jednoducho iba neznášala dážď. Vlhkosť jej nevadila, lebo podporovala rozklad, ale dážď bol zároveň živlom očisty, odplavoval všetko staré a prinášal zárodky nového - a to Krvica nenávidela zo všetkého najviac. Zbožňovala, keď veci zostávali, odumierali a zahnívali, keď sa vrstvili, tleli, rozkladali.

Bola démonom hniloby.

Zahmýrila sa, aby našla bezpečnejšiu polohu pod vývratom. Okolo nej sa hemžili chrobáky a červy, sypali sa jej z vlasov, liezli z telesných otvorov. Napokon znehybnela. Vydrží v úkryte, kým lejak neustane. Bola trpezlivá. Trpezlivosti mala vždy nadostač. Bola základom jej povahy.

Vrstva humusu a lariev ju príjemne hriala.

Osada lesovikov čupela v horskej kotline, zo všetkých strán obklopená strmými kopcami. Okolité svahy i značnú časť úvalu pokrýval bujný les. Pútnici si ani neuvedomili, kedy vlastne vkročili do dediny - odrazu len v svetle blesku zazreli medzi stromami obydlia. Zruby a zemľanky, napospol nízke a skromné, boli roztrúsené v lese, takmer s ním splývali. Steny sa primkýnali

k statným kmeňom, vnútorné priestory nadväzovali na dutiny v bütľavinách a nad strechami sa ochranne rozťahovali košaté koruny. Z vtáčieho pohľadu musela byť Drevnice neviditeľná.

Zlostný brechot psov, určený hlavne robustnému vlkovi, spre-vádzal družinu až dozadu, k úpätiu príkreho zrázu. Sázava tu už bola len obyčajnou bystrinou, padajúcou po skalách do údolia. Blízko vodopádu rástla skupinka statných stromov, ihličnany družne prepletali konáre s listnáčmi. Pod tou prírodnou klenbou sa krčil náčelnický dvorec - veľká, honosne zdobená drevenica obklopená niekoľkými menšími chyžami.

„Ale ba,“ začudoval sa Dagomir, keď blesk vytrhol z temnoty kolovú hradbu. „Voľakedy Drevnici stačila ochrana lesa a vr-chov.“

„Tie časy sú preč ako klobásky zo zimných zabíjačiek,“ odvetil Gruda, keď doznelo burácanie hromu. „Nebezpečenstvo striehne všade okolo a my sme sa podľa toho museli zariadiť. V prípade ohrozenia sa všetci stiahnu za palisádu.“

Z masívnej brány na nich cerili pribité dravčie lebky. Gruda na vráta zabúchal poriskom širočiny. Najprv sa za hradbou zúriivo rozbrechal pes, potom v škárach medzi brvnami zakmitalo ne-pokojné svetlo fakle.

„Kto tam?“

„Ja!“

„Gruda?“

„Otvor, vediem vladykovi hostí!“

„Čo sú zač?“

„Nevypytuj sa, Terco, toto počasie dlhým rečiam nepraje. Ručím za nich, stačí?“

„Čo ak sú to nepriatelia, ktorí ti držia nôž pod krkom a chcú sa takto dostať dovnútra? Alebo...“

„Hromy a blesky, Terco! Dagomir sa vrátil!“

Šomranie stíchlo. „Buga, prestaň!“ okríkol hlas besniaceho psa. Štekanie zaraz ustalo. „Dagomir? Ten Dagomir, ktorý...?“

„Presne ten. Nešpekuluj a otváraj!“

Zahrkotala závora a vráta sa odchýlili. Buga sa znovu rozbrechal, pričom hlasno rinčal reťazou.

Noční hostia vchádzali do brány. Lejak neúnavne bičoval čiernu masu lesa a Perún vytrvalo rúbalo do kopcov.

Lesovikovia boli rodení lovci, to bilo do očí. Na stenách vonku i vnútri viseli lebky divých zvierat, znamenite vypracované kožušiny, zväzky peria, šnúry zubov, klov a pazúrov, ale hlavne množstvo rohov a parožia. Rezby na stenách zobrazovali výjavy z poľovačiek a rybačiek, zo života lesných bohov i z rituálov na počesť víl a duchov, čo sídlili v stromoch či bludných balvanoch.

*Z hmly a tieňov, z temných kútov
duchovia predkov povstali,
prízraky nemé, bledých údov,
zažívať bludné svetlá začali...*

Pútnici šli za spevom. Keď Gruda odhrnul medvediu kožu na konci vstupnej chodby, uvideli priestrannú sieň s vyrezávanými trámami, križujúcimi priestor pod vysokým krovom. Bola to vladárska dvorana a svätyňa zároveň. V zadnej časti, čiastočne oddelenej od zvyšku paloty veľkými zubrími kožami visiacimi z trámov, sa dalo zazrieť prosté obetisko. Popri stenách stáli modly predkov a lesných bôžikov. Nad obetným stolom v strede prístenku sa ako mohutný stĺp týčil strom, statný posvätný buk. Kmeň bol obešaný amuletmi a obetinami. Korene stromu sa plazili na všetky strany a vystupovali z udupanej hliny.

Vpredu, v obytnej časti, sedeli na jednoduchých stolcoch a klátoch okolo ohniska zo dva tucty lesovikov. Muži i ženy, starí i mladší, všetci drobných postáv a guľatých tvárí. Načúvali piesni hlava pri hlave, so zatajeným dychom, s očami planúcimi odrazom ohňa.

Gruda úctivo vydržal, kým spievajúci zmlkne. Dagomir stál hneď za ním a srdce mu divo búchalo, žalúdok sa chvel. Od dôb, keď sa ako mladík naposledy dotýkal chodidlami tejto hliny, sa tu skoro nič nezmenilo. Lesovikovia radi nechávali veci po starom. Aj preto ho tak prekvapila palisáda vonku.

„Vladyka?“ ohlásil sa Gruda, keď pieseň stíchla.

Ako na povel sa k nemu zvrtili všetky strapaté hlavy.

„Prišli hostia,“ povedal Gruda a podržal kožu, aby mohli cudzinci vojsť.

„Kto?“ zdvihol hlavu mužík, ktorý pred chvíľou spieval. Ple-

šaté temeno mal lemované prešedivenými vlasmi. „Kto prichádza v túto besom zasvätenú noc?“

Dagomir sa zhlboka nadýchol a prekročil prah.

„Spomínaš si na mňa, Borevít?“

Čuďuj sa svete, viacerí ho okamžite spoznali. Poza dlane pri-tlačené k ústam a ušiam šumela rýchla zvesť. Dagomirovi zovrelo hrdlo - neveril, že si naňho ešte spomenú. Staršina sa postavil a ponad hlavy ostatných naňho pozrel. Trochu sa zachvel. „Pri Perúnovej brade... Dag?“

„Ja som.“

Vladyka nasucho preglgol. Očká pod hustým obočím sa zaleskli. „Bohovia... Tolko rokov uplynulo...“

„Veru. Pol života.“

„Ako vravíš. Pozri, z tvojho brata je stavec.“

„Nikto z nás neomladol. Neprivítaš ma doma?“

Borevít nič nepovedal, len rýchlo prešiel pomedzi stolce. Padli si s Dagomirom do náručia a hodnú chvíľu tak zotrvali.

„Koho si so sebou privedol?“ spýtal sa vladyka, keď konečne premohol pohnutie a odstúpil.

Zraky prítomných sa obrátili ku vchodu. Zhromaždenie zamrelo. Zdalo sa, že aj oheň stratil silu a tiene v kútoch sčerneli. Nízkymi dverami v hlbokom predklone vošli dvaja ľudia, muž a žena, obaja v čiernom, ozbrojení, strašidelní. On čiernovlasý, ona plavá. On s očami čiernymi sťa noc, ona sivooká. A za nimi... Za nimi vkročil do paloty démon. Vlk čierny ako najhlbšia priepať Vrchoviny a taký veľký, že mohol hociktorému lesovikovi jediným stisnutím čeľustí rozpučiť hlavu.

„Ten muž...“ hlesol Borevít. „Už som ho videl.“

„To sotva, braček. Videl si len niekoho, kto sa mu veľmi podobal.“

„Chceš povedať, že toto je...?“

„Presne tak. Černovirov syn, Rogan. A Mirena, zvaná Osa. Nuž a toto je Goryvlad z Černobohovej svorky z Navu.“

„Duchovia predkov,“ zaklínal sa Borevít polohlasne. „To sú namojdušu zvláštni hostia. Prízraky z minulosti, zo záhrobia, z temnôt. Ale koho iného čakať v takúto noc? Poďte ďalej, priatelia.“

„Vďaka,“ povedal čiernovlasý dlháň. „Prízraky či nie, zmokli sme ako myši a zišlo by sa nám osušiť a zohriať.“

„Ani pohár zohriatej medoviny by som neodmietla,“ pridala sa žena. Po tvári sa jej plazilo strašidelné tetovanie.

- A keď už sme načali otázku pohostinnosti,- zahučalo v myšliach vyľakaných lesovikov, - ani dačo zajesť by nezaškodilo. Dag spomínal, že sa tu vždy nájde kus čerstvej diviny. Ak môžem poprosiť, tak pre mňa len zľahka opečenú. Mám rád mäsko vnútri krvavé.

Vlkovi odpovedalo len zhrozené mlčanie.

„Mierite na Kančiu horu, je tak?“ spýtal sa Borevít a umlčal tým všetky hlasy v sieni.

Vladyka a čudесní hostia sedeli pri ohnisku, obklopení pozorne načúvajúcimi lesovikmi. Nočná návšteva síce Drevničanov vystrašila, ale rozhodne nepotlačila ich zvedavosť. Žiadnemu z drobných hodovníkov ani len nenapadlo pobrať sa spať. Čupeli na svojich klátoch a sledovali cudzincov pohľadmi takými ostrážitými a nedôverčivými, že to boli napokon Rogan a Mirena, kto upadol do rozpakov. Goryvlad si už tradične nevšímal nič, drúžgal srnčie kosti a len občas sa prezradil tým, že so záujmom zastrihal ušami.

„Tak,“ prikývol čiernokňazník na vladykovu otázku. „Jeden deň tu pobudneme, aby sme si občerstvili sily, potom opäť vyrážime. Mierime na východ, do Vraniboru, odtiaľ rovno na sever, k Jesenným horám a svätyni Krvavého ohňa.“

Borevít sa zhlboka nadýchol a srkol si piva zo zubrieho rohu. „Číre bláznovstvo. Veď ste len traja...“

Goryvlad zdvihol hlavu.

„Tak štyria,“ opravil sa vladyka. „Budete čeliť obrovskej prešile. Kančia hora sa hemží besmi. Množia sa tam ako blchy v slamníku.“

„S nerovným bojom rátame.“ Zdalo sa, že zvuk Roganovho hlasu utlmil aj hučanie dažďa za stenami dvorany. „Aj tak sa už nemôžeme zvrtnúť a zobrať nohy na plecía. Zašli sme príďaleko. Nech sa stane, čo sa má stať.“

Borevít pomaly prikývol a zahľadel sa do ohňa ako veštec, čo hľadá v plameňoch zjavenie vecí budúcich.

„Zlé časy,“ vzdychol si. „Veľmi zlé časy doľahli na moravské kraje.“

Dagomir zdvihol zrak od pohára s horúcou medovinou. „Neboli zlé už odvtedy, čo Bratovrah ovládol Kančiu horu?“

„Boli, iste. V krajoch pod Jesennými horami niet odvtedy pokoja. Vo Vranibore, v zemi Holasicov pri Odre ani na Vrchovine nikdy predtým nebolo toľko zloby a svárov medzi rodmi a kmeňmi. Lesy sú plné zlých duchov a krvilačných stríg, množia sa nevysvetliteľné úmrtia, ľudia sa zvlčili. Svätyňa Krvavého ohňa, ktorá predtým strážiľa povodie Moravy pred nečistými silami, je teraz sama ich hniezdom. Príťahuje temné bytosti ako plameň nočné motýle. Lenže v poslednej dobe sa to ešte zhoršilo. Vešcom a hádačkám sa zjavujú neblahé znamenia. Voda v čarovných studničkách sa mení na krv. A náš posvätný buk,“ obzrel sa Borevít cez plece, „začal vysychať. Niečo visí vo vzduchu. Veľká galiba.“

„Preto tá palisáda?“ nadhodil Dagomir. „Gruda spomínal, že sa schyľuje k vojne. K akej? Kto sa chystá na koho?“

„Vranibor bude čeliť strašnému nepriateľovi. Na severe sa zhromažďuje vojsko.“

„Na severe?“ zamračil sa Dagomir. „Holasici pozdvihli zbraň? Alebo Opolania či vari Slezania?“

„Dívaš sa príliš ďaleko. Hrozba striehne omnoho bližšie.“

Dagomir vypúľil oči. „Hádam len nie v roklinách a jaskyniach pod Pradedom?“

„Presne tam. Goriči vraj vyliezajú zo svojich brlohov, zbierajú sa a chystajú ťaženie na juh. Idú chýry, že sa rozhárané goričské klany po dlhých rokoch konečne spojili. Ich nový vodca Dargun vraj dychtí po vzkriesení starej goričskej moci. Chce dobyť naspäť územia, ktoré tej ludožrútskej zberbe kedysi patrili.“

„To sa mi nepozdáva,“ prižmúril Dagomir oči.

„Komu áno?“

„Tak som to nemyslel...“

„A ako teda?“

„Goričské rody sa odjakživa nenávideli kvôli starým krvným pomstám. Smrteľne, nezmieriteľne. Neverím, že sa odrazu objavil silný náčelník, ktorý ich chce zjednotiť. Stavím jedno oko, že v tom má prsty Bratovrah.“

„Tiež mi to napadlo. Už len poloha Kančej hory na pomedzí Vraniborského kniežatstva a goričského územia k takým podozreniam nabáda. Krug si odjakživa brúsil zuby na vládu nad sever-

nou Moravou. Križujú sa tam dôležité kupecké cesty a kto ich bude mať pod palcom, stane sa vplyvným a mocným mužom.“

„Dychtivosť po moci Krugovi nikdy nechýbala. Vranibor mu stačiť nebude. Keď sa ho zmocní, pôjde ďalej - na severe si podrobí Holasicov, na juhu môže udrieť na Velehrad.“

„A ak vyšle hrdlorezov drancovať k nám na Vrchovinu...“

„Tárate dve na tri.“

Zmĺkli a zagánili na Mirenu - od večere nepovedala ani slovo.

„To nie je Krugov spôsob boja,“ dodala. „Je to zdatný intrigán, dokáže sa kniežatstva zmocniť aj bez toho, aby rozpútal otvorenú vojnu. V podstate už Vranibor do značnej miery ovláda.“

Lesovikovia na ženu zarazene civeli. Neopätovala ich pohľady, ďalej fúkala do pohára s medovinou, ktorý držala v oboch rukách.

„Máš pravdu,“ ozval sa napokon Borevít. „Niektorí tvrdia, že v kniežatstve sa neudeje nič, do čoho by nestrkali nosy bosoráci z Kančej hory...“

„Samozrejme,“ prisvedčila Mirena. „Čo by mal Krug z toho, keby Vranibor dobyla tá špinavá chamraď z hôr? Veď by to zahatalo prúd bohatstva, ktorý cez kniežatstvo tečie. Krug je síce skurvený pankhart, ale určite nie je hlupák. Pravdu máte len v tom, že goriči sa nezjednotili z vlastnej vôle. Sú za tým kúzla. Lenže nie Krugove.“

„A čie teda?“ mračil sa Dagomir.

Mirena pokrčila plecami. „Počul si vladyku - Kančia hora priťahuje mnohé temné bytosti a mocnosti. A každá z nich má vlastné skryté úmysly.“

„Zdá sa, že o tom vieš viac, vedma,“ povedal Borevít.

„Nie som vedma,“ odsekla Mirena, odvrátila sa a viac nepovedala - chlipkala medovinu a neprítomne zízala do pohára. Rozhostilo sa neprijemné ticho. I Rogan pozoroval Osu so zmrašteným čelom.

Dagomir obrátil pohľad k Borevítovi.

„Nezdržíme sa tu dlho, braček. Nechceme na Drevnicu priťahovať nešťastie. V našich stopách sa zakráda zlo, ktoré nezadrží ani tá nová palisáda.“

V pahrebe puklo poleno a do prítmnia vzlietol roj iskier. Borevít pokynul ženám, aby doplnili poháre a pozdvihol roh k neveselému prípitku.

KAPITOLA DRUHÁ

TÁ, Z KTOREJ SA RODÍ NEČISTOTA

Nadránom prestalo pršať. Brieždenie našlo Drevnicu zahalenú hustou hmlou. Lenivo sa cedila pomedzi stromy a mŕkve obydliá lesovníkov a stúpala po svahoch nad údolím - ošklbané biele stuchy prepletajúce sa tmavým lesom. Z vrcholkov kopcov sa načahovala za nízko visiacimi oblakmi a sýtila ich vlastnou vlhkosťou.

Terco so stenáním vyšiel z malej strážnice pri bráne. Cítil sa, akoby ho prešiel kupecký voz, vrchovato naložený železnými hrivnami. Zvyčajne si v noci na stráži aj podriemal, ale dnes veru nie. Po tom, čo na bránu zabúchali tí strašidelní cudzinci, už nezažmúril oka.

V hmle ledva dovidel na najbližšie zruby. Všade bolo ticho ako po morovej rane.

„Nádherné ráno,“ zašomral si popod nos a šiel sa vymočiť do kúta medzi strážnicou a palisádou. Kropil žihľavy, zíval, až mu pukali kútiky úst, a túžobne myslel na to, ako ho prídu vystriedať a on pôjde domov chrápať, až kým ho žena nezobudí vôňou čerstvo navareného obeda...

Čosi mu zabzučalo popod nos. Obzrel sa. Okolo neho krúžil

veľký chrobák s rozťahnutými čiernymi krovkami. Terco začudovane zdvihol obočia - toho roku hmyz ešte nelietal, stále bolo chladno, hlavne takto zavčas rána.

Otriasol posledné kvapky a zašnuroval si gate. Chrobák urobil vo vzduchu nemotornú otočku a hodil sa mu do tváre. Terca len tak myklo. Zahnal sa po dotieravcovi. Čierna potvora neodbytné prefrčala okolo a tentoraz sa mu zniesla k ľavému uchu, tesne pod okraj kožušinovej čiapky - skoro akoby sa chcela prisť k tepne.

Terco sa plesol po krku.

„Fuj,“ utrel si prsty o kazajku. „Pľuha jedna...“

Niečo zašuchotalo. Terco sa zvrtol. Palisáda odbiehala do hmly - tichý zvuk znel práve odtiaľ.

Nebol hlupák. Bežal naspäť do strážnice, za opasok si zastrčil sekeru, na krk zavesil hlasný roh a s oštepom v pästiach vyšiel von. Odvážne vykročil pozdĺž kolovej hradby. Zvuk bol čoraz hlasnejší a zreteľnejší. Terco s nemalým údivom rozpoznal šelest hmyzu, súvislý a neutíchajúci ako hlas včelieho roja v korune stromu. Nablízku však žiadne úle neboli. Navyše toto nebol bzukot, ale škrabot drobných nožičiek, tykadiel a kroviek, zlievajúcí sa do jednotvárneho, znepokojivého hukotu.

Palisáda sa pred Tercom postupne vynárala z hmly, jeden kôl za druhým. Mocnejšie zovrel v dlaniach násadu oštepu. Po ďalších troch krokoch zastal, oči vytreštené.

Obďaleč hradby sa medzi žihlavami a bodliakmi dvíhala kopa rozrytej zeme - skoro akoby tu vyliezol z pôdy prerastený krt. Terco sa so zatajeným dychom prikradol bližšie. Jama sa hemžila chrobákmi, stonožkami, mravcami, červami a inou hávedou. To však nebol dôvod, prečo strážcovo srdce vynechalo úder.

V kyprej hline sa črtali odtlačky bosých chodidiel. Viedli od diery k vladkovmu dvorcu a ťahala sa za nimi slizká stopa ako za obrovským slimákom.

A vtedy Terco urobil osudnú chybu. Nezatrúbil na roh, nezburcoval dvorec a celú osadu. Len pred seba vystrčil hrot oštepu a vydal sa po stope.

Hoci spali oblečení, Mirenu zobudil chlad. Potichu sa vyhrala spod prikrývky a šla k otvorenej kamennej piecke v rohu

komnaty. Poštuchala papekom v pahrebe, ponaprávala obhorené polienka a fúkla do uhlíkov. Keď vyskočili plamienky, vystrela k nim dlane, akoby chcela zaklínať oheň.

Počula, ako sa Rogan za ňou pomrivil, čosi zamrmlal a posadil sa. Lôžko bolo prosté, ale aj vrstva chvojiny zakrytá diviáčimi kožami predstavovala pre pútnikov naučených spať v divočine nevýslovné pohodlie. Rogan však mal napriek tomu ľahké spanie. Zívól, vstal, podišiel bližšie a sadol si na klát vedľa Mireny.

„Čo ešte nespíš?“ vynadala mu napoly žartom. „Strašil si už skoro ráno, ešte za tmy...“

„Nevadilo ti to.“

„Lebo som dúfala, že ťa unavím a potom budeš drichmať aspoň do obeda a konečne si poriadne oddýchneš.“ Sadla si k nemu a oprela hlavu o jeho stehno. Vopchal jej prsty do vlasov - plavú hrivu mala rozpustenú, vrkoče už nenosila. Druhú ruku natiahol k piecke. Vzduch sa zavlnil a plamene zakrepčili rezkejšie.

„Dobre som ťa to naučila,“ usmiala sa Mirena smutne. Odraz ohňa poskakoval v jej neprítomných očiach. „Ja to už nedokážem.“

„Stále si si nezvykla?“

„Som ako pes, čo stratil čuch.“

„Možno ti trochu závidím.“

„Nezmysel. Bez čarodejnej moci by si bol dávno mŕtvy. Bohovia by ti vôbec nedovolili vrátiť sa z Lesa večnosti. A teraz, keď smerujeme do veľkej bitky, by si bol bez mágie celkom stratený.“

„Hlavne žiadne reči o osude a poslaní,“ uškrnul sa Rogan .

„Neboj. Neznášam ich viac ako ty.“

„Beztak je mi jedno, čo odo mňa chce Ohňooký, i kto vládne Krvavému ohňu. Pohluším tú čvargu z Kančej hory jednoducho za to, že ti ublížili.“

„Pomsta. Tvoja stará známa. Možno v tom, čo sa mi stalo, mali prsty bohovia. Aby ťa nahuckali proti nepriateľom a prinútili ťa...“

Prudko stíchla - pocítila, ako sa Roganovo telo naplo.

„Čo je?“ vzhliadla.

Neodvetil. Načúval, vetril ako vlk, čarodejným vedomím skúmal priestor za stenami zrubu. V čiernych očiach sa mu červeno zablysko.

„Zazdalo sa mi, že čosi...“ Zachmúril sa a pokrútil hlavou. „Je to preč. Asi nič dôležité.“

„Si príliš napätý. Ešte si sa nenaučil rozlišovať priame hrozby od náhodných poryvov sily. Doliehajú k tebe ozveny vzdialených udalostí, ktoré vnímaš ako bezprostredné nebezpečenstvo. Potrebuješ si oddýchnuť. Poďme si ešte ľahnúť. Máme dosť času.“

Zadumane prikývol. Vrátili sa na lôžko. Plamene v piecke boli čoraz smelšie, polená praskali, oheň hrial. Vonku bolo ticho ako po vojne bohov.

„Buga,“ sykol Terco. „Počuješ? Čo je s tebou?“

Slizká stopa viedla k prostému prístrešku pre psa pri zadnej stene vladkyovho zrubu. Tercovi už hodnú chvíľu vrtalo v hlave, prečo Buga, veľký strážny psisko, nezaňuchal votrelca a nevíta ho brechotom. Znepokojenie v lesovikovom srdci narastalo.

„Buga! Kde si, blcháč?“

Reľaz, na ktorej pes býval pripútaný, sa plazila do tmy pod čečinovou strieškou. Terco sa sklonil a zovrel ju v ľavej dlani. Železné oká sa s mlasknutím zdvihli z blata.

„Buga?“ Terco lepšie nazrel pod prístrešok. V šere zazrel Bugov biely kožušok. „Ak na mňa vyletíš, prašina jedna, zlámem na tebe oštep!“

Pes nereagoval. Lesovik potiahol reľazou a zrazu pochopil, že Buga už na nikoho nevybehne. Ochabnuté zviera s vlhkým zvukom vykĺzlo na dvor. Mužíkovi vyskočil žalúdok do krku.

Mršina sa hemžila hmyzom a larvami, akoby si týždeň poležala na slniečku. Oči a jazyk mala celkom vyžrané a nenásytná drobotina sa rýchlo prepracovávala do tela - otvorila Bugovi brucho a vrhla sa na vnútornosti.

S tvárou skrivenou zhnusením a hrôzou lesovik zaspätkoval. Do niečoho vrazil. Vylakane odskočil, zvrtol sa a zdvihol oštep.

Hmla vírila, tichá a studená.

Pred Tercom stála žena. Ludská žena, aspoň na prvý pohľad. Vysoká, bujne tvarovaná, vlasatá. A špinavá. Celé telo mala zababrané od hlíny a blata, polepené lístím a kúskami machu, vlasy schlpené a plné korieňov a hrudiek zeme. Oči mátožne svietili z ufúlanej tváre.

Páchla tak, že Terco pocítil, ako mu obsah žalúdka kypí hore krmom. Chcel ju okríknuť, aby sa nepribližovala, ale neznáma sa usmiala, priložila si ukazovák k perám a urobila:

„Pšššt!“

Už nezaspali. Len vedľa seba ležali a načúvali dychu toho druhého. Prvý sa ozval Rogan.

„Počuj...“

„Hm?“ Bolo jej dobre a nemala chuť na reči. Vychutnávala si vzácnu chvíľku pokoja a pohodlia. Pritom najprv ostro nesúhlasila s tým, aby sa trmácali do sídiel lesovikov. Teraz bola rada, že ich Dagomir prehovoril.

„Chcem, aby si tu zostala.“

Príjemné pocity boli razom preč. Otvorila oči. „Čože?“

„Než sa nazlostíš, pouvažuj o tom. Dag už o tom hovoril s Borevítom. Vladyka ti ochotne poskytne prístrešie, na kolko len bude treba.“

Mirena sa zamračila. „O čom to, do šľaka, hovoríš?“

„Nechcem, aby si šla s nami na Kančiu horu. Bude to tam zlé. Len bohovia vedia, ako to celé dopadne...“

Nadvihla sa na lakti. Jej pohľad bodal Rogana ako žeravá ihlica. „Neverím vlastným ušiam. Dohodol si sa s Dagom a Borevítom? Za mojím chrbtom? A teraz ma postavíš pred hotovú vec?“

„Vravím, aby si sa nezlostila.“

„Kdeže. V skutočnosti hovoríš, že som ti na obtiaž. Že keď som prišla o čarodejnú moc, som ti vlastne nanič a v boji budem len zavadzať.“

„Nič také som...“

„Nepočul si Borevíta? Tiahnuť proti Krugovi a jeho poskokom len vo štvorici je samovražda. A ty nás chceš ešte rozdeliť a oslabiť. Vynecháva ti rozum? Budeš ma potrebovať. O mágiu som prišla, ale s mečom stále narábam rovnako dobre ako hocaký chlap. Ba lepšie!“

„Ja viem, ale...“

„Ale čo?“

Černokňažník si vzdychol. „Zradila si vládcov svätyne. Nepo-

chybne sa ti chcú pomstiť. Ak sa boj vyvinie zle, mohla by si im padnúť do rúk a potom... Bojím sa o teba, nechápeš?“

Mračila sa ako bohyňa temnôt. „Toto ale nie je len tvoja vojna, Rogan. Tí sviniari zo svätyne ma obalamutili a podviedli, zneužili pre svoje zákernosti a podlosti. A potom, keď som ich prekukla, sa ma chceli zbaviť. Len kvôli nim som stratila svoju moc. Takže ak si si predstavoval, že budem čakať niekde v závetrí, zatiaľ čo ty s Dagom a Goryvladom pôjdete kynožiť tú chamraď, môžeš si ten plán strčiť do...“

Zmlkla. Obaja nastražili uši.

„Počul si to?“

Rogan v duchu vynadal sám sebe. Nechal sa uniešť hádkou a prestal vnímať okolie. Teraz jeho inštinkty doslova zavýjali a vedomie mu bičovali varovné videnia. Zámerne ich potlačil, aby si vyčistil myseľ a mohol sa sústrediť.

„Cítiš ten smrad?“ pokrčila Osa nos.

Prikývol. „Horšie, ako keď Gorja zožerie niečo pokazené a potom celú noc prdí zo spánku.“

„Odkiaľ to ide?“

Zdvihol zrak ku stropu. Tiež vzhliadla. Priamo nad lôžkom sa v doske černala diera po hrči. Zazreli tam pohyb. Z tmavého otvoru voľačo vypadlo a cuplo to na lôžko. Mirene sa rozšírili oči, ale Rogan ju pohľadom varoval, aby nevydala ani hláska.

Bola to larva. Malá, bledá, krútiaca sa. Presne také sa hemžili v zdochlinách uprostred horúceho leta.

Cup. Cup.

Opäť pozreli hore. Doska okolo diery sa už hýbala bledou vrstvou. Červov rýchlo pribúdalo.

Cup-cup-cup.

Zaškrípalo drevo.

„Do riti!“ Mirena vyskočila ako uštipnutá. Rogan sa vymrštil takmer súčasne a zároveň schmatol puzdro s mečom, opreté o stenu vedľa lôžka.

Deravá stropná doska sa zlomila pod veľkou váhou. Tisícny bledých červov sa rozsypali po lôžku a podlahe. Komnatu naplnil príšerný smrad.

„Krvica!“ skríkla Mirena a zhnusene si vytriasala larvy z vlasov. „Špina jedna smradľavá!“

„Kto?!“

„Démon z Kančej hory. Preč odtiaľto!“ Mirena schmatla svoj meč a priskočila k dverám.

„Daj pozor!“ zvolal Rogan.

Neskoro - Osa trhla vrátami k sebe a cez prah sa prevalila záplava červov. Dvere boli od nich slizké do výšky dvoch laktov. Bojovníčka zhnusene zvrieskla, ale necúvla - rázne sa pohyblivou masou prebrodila na chodbu, meniac larvy na kašu. Rogan ju nasledoval. S mečmi v dlaniach sa predrali do hlavnej siene. Všetci už boli na nohách - Dagomir, Goryvlad, Borevít i početné vladykovo príbuzenstvo. Z trémov pod krovom, zo škár v zrubených stenách, zo zubrích koží oddeľujúcich obetisko v zadnej časti siene, ba dokonca i z posvätného buku, zovšadiaľ sa sypali červy.

-Perúnove fúzy, čo je to za hnus?!

„Jedna z Krugových mátoh.“ Mirena párkrát poskočila a dupla, aby si striasla červy z nohavíc a čižiem. „Ak ju hneď nezabijeme, naplní dom takým množstvom hávede, že sa v nej utopíme...“

„Lenže kde je?“ priškrteno vyhrkol vladyka Borevít.

„Pod zemou,“ pozrela naňho Osa. „Ryje v pôde ako dáka prerastená dážďovka...“

Všetci sklonili pohľady k udupanej hline.

„Nie je tu podlaha,“ zachripel Dagomir. „Von!“

Rogan sa už náhlil ku vchodu. Rázne odhrnul medvediu kožu a so sklonenou hlavou vošiel do vstupnej chodby. Na polceste k dverám však zmeravel.

„Čo je?“ nazrela mu Mirena cez plece.

Rázne jej naznačil, aby ustúpila.

Za dverami čosi šuchotalo. Neboli to však kradmé kroky. Šelest bol súvislý a vyvolával nepríjemné šteklenie v žalúdku. Škóry vo dverách zastrel rastúci tieň - niečo sa snažilo predrať dovnútra.

„Do hovna, naozaj je to všade!“ zaklial Dagomir.

Škrabot zosilnel. Štrbinou pri vyrezávaní zárubni vliezol dnu čierny chrobák. Za ním ďalší. A ďalší. Množili sa závratnou rýchlosťou. Vzápätí sa už aj ostatnými škárami a prasklinami sypali po tuctoch, po celých hrstiach. Závora zavrzgala v držiakoch.

-Spät! Tadiaľto neprejdeme!